

Čís. 1.

Skutečnost, že zloděj odhodil, byv při krádeži přistižen, věc ukradenou, kromě z lítosti i ze strachu, nevylučuje o sobě účinné lítosti po rozumu § 187 tr. zák., ačli tu není některého z předpokladů § 188 lit. a tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1919, Kr I 16/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal v zasedání neveřejném k zmateční stížnosti obžalované do odsuzujícího rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chrudimi takto právem: Zmateční stížnosti se dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, č. 3 ř. z. z roku 1878 ihned vyhovuje, naříkaný rozsudek se zrušuje a věc se odkazuje zpět k témuž krajskému jako nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodu zmatečnosti vytčeného v § 281 č. 9 lit. a) tr. ř. Ve směru tom není však po zákonu provedena a nelze ji vzíti za podklad věcného přezkoumání rozsudku první stolice, poněvadž vychází ze skutkového podkladu, jemuž sama vytýká, že byl v rozhodnutí v odpor vzatém neprávem pominut. Ve skutečnosti přivádí tím ku platnosti zmateční důvod § 281 č. 5 tr. ř. pro neúplnost výroku soudu o rozhodných skutkových okolnostech. Ve směru tom jest zmateční stížnost odůvodněna. Rozsudek v nepřítomnosti obžalované vyneseny dovolává se jejího výsledku. Zde přiznává se obžalovaná ku krádeži jí za vinu kladené, tvrdí však, že okradená postřehla krádež peněženky se 60 K, dala se do pláče a obžalovaná dílem z lítosti, dílem ze strachu peněženku s penězi odhodila, vlastně pohodila a poškozená si peněženku sebrala. Poškozená ani jiní svědci nebyli během řízení vůbec vyslechnuti. Zmateční stížnost shledává v tomto zodpovídání se obžalované účinnou lítost dle § 187 tr. zák. Na základě tohoto kusého materiálu nelze ovšem prozatím tvrditi, že obžalovaná podmínkám § 187 tr. zák. skutečně vyhověla. Nelze však také bez dalšího objasnění věci podmínky beztrestnosti ve smyslu zmíněného místa zákona se vši určitostí vyloučiti. § 187 tr. zák. předpokládá totiž jen, aby celá škoda z krádeže vzniklá z účinné lítosti, tedy dobrovolně, dříve než vrchnost o krádeži zvěděla, pachatelem samým byla nahrazena. Že dle vlastního udání obžalované vedle lítosti rozhodným pro vrácení peněženky s obsahem byl též strach, účinnou lítost ještě nevylučuje, pokud nenastal některý z případů § 188 lit. a) tr. zák., pokud totiž pachatelka neodhodila peněženku jen proto, poněvadž neměla naděje, že jí bude možno kořist zachrániti. Každým způsobem bylo dle § 270 č. 7 tr. ř. povinností soudu tuto stránku skutku v důvodech rozsudkových náležitě probrati, pokud se týče v průvodním řízení objasniti. To se nestalo a jest proto v odpor vzatý rozsudek v rozhodném vý-

roku neúplným. Jelikož nelze se za tohoto stavu věci obejít bez nařízení nového hlavního líčení a nejvyšší soud ve věci samé na kusém podkladu nemůže rozhodnouti, bylo zmateční stížnosti již v sezení neveřejném vyhověti, v odpor vzatý rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc dle § 288 č. 1 tr. ř. k novému projednání a rozhodnutí první stolici vrátiti.

Čís. 2.

Neúplnost výroku o vině krádeží, nevyslovujícího se o soukromoprávním omylu obžalovaného, který se hájil tím, že se pokládal za oprávněna s odňatou věcí nakládati. — Krádež či pouhá svépomoc?

(Rozh. ze dne 22. ledna 1919, Kr I 21/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl dle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném zmateční stížnosti obžalovaného, odsouzeného krajským soudem v Písku pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 175 IIa) tr. zák., zrušil rozsudek v odpor vzatý a odkázal věc k témuž soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný obviněn byl ze zločinu krádeže spáchaného tím, že z louky spachtované Hedvikou K-ovou odcizil 25 q sena v hodnotě 825 K a 2½ vozu otavy v hodnotě 312 K 50 h, jakož i vůz hrabanky v hodnotě 6 K. Obžalovaný hájil se jak v řízení předběžném, tak i při hlavním líčení tím, že měl louku po 20 let od panství spachtovánu, že pozemek ten, původně les, vymýtil a zkultivoval a že proto, ač věděl, že v době činu má louku spachtovánu Hedvikou K-ová, a ač již v roce 1910 byla mu louka ta správou panství odňata, pokládal se za oprávněna, pozemku užívati, zvláště když s ním syn jeho sdělil, že se u místodržitelství dozvěděl, že správa panství není oprávněna, odnímati pozemky toho druhu původním pachtýřům. Rozsudek dotýká se této obrany obžalovaného, ale vyvrací ji jen po stránce právní poukazem k tomu, že obžalovaný věděl, že dotýčný pozemek, jenž před K-ovými po 8 let od roku 1910 byl propachtován pachtýřům jiným, spachtovaný měla nyní Hedvika K-ová a že proto seno, otava a hrabanka na pozemku tom se nalézající tou dobou náležela jen jí. Ve zmateční stížnosti uplatňovány jsou důvody zmatečnosti dle § 281 č. 9 lit. a) a b) tr. ř. mimo jiné s tím provedením, že obžalovaný byl toho náhledu, že mu patří užitky dotýčné louky a že proto čin jeho není nežli aktem svépomoci a proto záležitostí civilněprávní; dále, že obžalovaný byl v této otázce na omylu, pro který nemohl v jednání svém seznati zločinu. V tomto smyslu nejsou arci uplatňované důvody zmatečnosti provedeny po zákonu, neboť první z nich nevychází ze shora uvedeného zjištění, že obžalovaný věděl, že louka jest spachtována K-ovými, druhý z nich pak by předpokládal skutkové, byť i negativní zjištění o soukromoprávním omylu obžalovaného, jehož tu není. Než vývody stížnosti obsahují věcně uplatňování důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 5 tr. ř., jenž je v skutku dán. Především není v rozsudku o otázce omylu obžalovaného vůbec rozhodnuto, ačkoliv omyl takový byl obžalovaným při hlavním